

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Das Territorialsystem.

Pod tem nadpisom in z naslovom „fas et ab hoste doceri“ prinaša praška „Politik“ naslednji članek:

„Mi smo gotovo najmanjši občudovatelji nemške države in njenih naprav. In vendar z veseljem nazdravljamo važno prusko institucijo, ki se ima posnemati pri nas ravnokar. Čitatelj ugane gotovo sam, da gre tu za vojaško napravo. V tem oziru posnemali so Kitajci in Japonci, kar so le mogli: zakaj bi mi, ki smo žalibože poskusili korist te organizacije, ne vzprijeli tega, kar je dobro, brez ozira na izvor?“

Nedoumljiva naglost pruske mobilizacije, katera je — po lastnem izreku Moltkejevem — odločila leta 1870, ta opicam slična hitrost, utemeljena je večidel na teritorialnem sistemu, kateri naj se zdaj uvede tudi pri nas.

Nemčija imela je 1870. l. v osmih dneh jeden milijon vojakov, denes bi lahko postavila v istem času dvakrat toliko. Na identičen brzovav — „Mobilisirt“ — se vsi sto in sto tisoči v vojni zavezi stoječi pokličejo takoj. V bližnji orožnici dobe orožje in obleko, katero so uže nosili pri vajah, konjiki dobé konje, katere so uže jahali, „cadres“ so vsi polnoštevilni in za odhod je uže določen vozni red na železnicah — ne gledé na municijo in denar, v katerem oziru je „Juliussturm“ v Spandau zares specialiteta. (V tem stolpu je namreč hranjenih 30 milijonov srebrnih tolarjev za slučaj katerega koli boja. Uredn.) Nobena druga država nijma do zdaj take pripravljenosti in ruska vojska, jedina, ki bi dosegla tako ogromno število, raztresena je na tako ogromnem številu in manjkajo jej sredstva za promet, da na primerjanje niti misliti nij.

Mobilizacija za Bosno odkrila je dovoljno nedostatke naše vojne uprave. Desetkrat več vojakov morali smo mobilizovati, uogo jih je nasprotnik kedaj imel in desetkrat toliko smo potrošili, kar bi vsa stvar sicer stala. Sistem, pomešavati vojake in polke odstranjevati iz nabornih okrajev, utegnilo je tedaj, ko so bili v vojski samo vojaki po poklicu, iz marsikaterih razlogov — ki pa nijso vsi imeli vojaškega pomena, — imeti kaj za se, godil je celo Metternich-Bachovemu sistemu. A triletna vojna služba in splošna vojna dolžnost preustrojile ste prejšnjo vojsko vojakov po poklicu, v ljudsko vojsko. Zdaj treba štediti časa in denarja bolj, nego prej pri malih vojskah, s 14—25 letno službeno zavezo.

Tri — in celo jednoletna služba je k popolnemu izvežbanju vojakov itak prekratka, ne sme se tedaj tratiti dragi čas, ki ga izgublja vojak z neprestanim sem ter tja prestavljanjem. Tudi je avstrijski vojni budget tako nizek (?), da bi prištedenje nekaterih milijonov — toliko je namreč vsikdar stalo nepotrebno prevažanje novincev in dopustnikov sem ter tja, — ne bilo posebno znatno. Pomislimo le, da nam ne dostaje utrjevanj; v Českej nijmamo nič več, kar bi bilo besed vredno. Oboroženje in oprava brambovcev je nepovoljna, brambovske konjice pa nijmamo prav nič — razen na papirji — dasiravno bi bila glede na pičlo število avstrijske redne konjice, ki stoji v razmeri z Nemčijo in Rusijo kakor 1 : 3, v podvojeni meri potrebna, ker so Francozi izkusili l. 1871, da konjice nij moči improvizirati, makar je ljudi, konj in novcev na razpolaganje. Tudi topničarstvo je v očigled novošegum terjatvam nezadostno.

Zlodej (démon) nemškega militarizma zahteva vedno novih žrtev. Vsako leto so potrebe vojništva

večje in vedno težavneje je, zadovoljiti jim. Z veseljem pozdravljamo torej vsako naredbo, ki pomnoži našo vojno silo, ne pa itak visoko stavljenih navzočnih zahtev.

Severna Amerika, ki nijma soseda, izhaja pri svojem 50 milijonov broječem prebivalstvu z 22.000 vojaki. Japan na svojih otokih ima 35 milijonov prebivalstva, a potrebuje samo 33.000 vojakov. Angleška ravno zdaj pri egiptovskem vprašanji grenko čuti, da nij vlast na kopnem. Nemčija gre vsled svoje vojne sile [financijelno na nič, to je možno, a ne izpremeni položaja. Dokler zamore jedna država dva milijona vojakov postaviti v boj, katerim bi bilo možno v treh dneh priti do Prage, v petih dneh pa do Dunaja, tako dolgo moramo oboroževati se, če tudi neradi.

Vse večje vojne vaje opuste se letos. To kaže, da so se na merodajnem mestu preverili, da smo uže na meji financijelne možnosti, da so le še poravnanja (pobotanja = virements) dopustljiva. Koliko novcev je stalo to brezkoristno prevažanje novincev in dopustnikov v oddaljene garnizije in nazaj — o tem nijmamo dat — v starih časih se je v ta namen 5—7 milijonov potrosilo, to bilo je tedaj, ko je prememba garnizije v Frankobrodu ali v Maincu stala po 80.000 gld. za vsak batalijon. Če se prištedi le jeden milijon, more se vporabiti koristneje.

Da bodo organi fakijske opozicije to kritikovali, nas ne briga, to je njih posel (c'est leur métier). Najbolj smešen je večni razlog, da bode to nemštvu na kvar. Ne glede na to, da se Avstrija ne sme v jedno vrsto staviti z nemškim „Schulvereinom“, kar se pa gospodi prigodi čestokrat, je triletna vojna služba neprelazljiva zapreka za vsako

LISTEK.

Nori Tomaž.

Spisal M. Brencé.

Saj veste, kako je v naših malih mestih! Vsi prebivalci se poznajo mej soboj in mej njimi nij skoraj skrivnosti, kajti stare ženice so vedno na straži, da opazujejo smeh in jok meščanov in potem s posebno skrbljivostjo in s primerno natančnostjo pripovedujejo o tem iz cerkve gredé. Nij ga mladeniča v mestu, o katerem bi ne vedele te žive kronike povedati, kje se je prvokrat zaljubil, kdaj je zadnjikrat govoril s svojo izvoljeno. Vedele so vam obširno pripovedovati, da mladi pristav Edvin rad vidi Grebenovo Emo in da mu ona nij neprijazna, da se bosta vzpomladi poročila.

Le jeden človek je bil v mestu, o katerem se je mnogo govorilo, a kaj gotovega o njega prejšnjem življenji še celo znana raznašalka novic, Korenova Reza, nij vedela povedati. Ta človek bil je nori Tomaž.

Korenova Reza je pripovedovala, da je nori Tomaž prišel pred tremi leti na Velike Gospojnice

dan v mesto, da je uže takrat bil tako bled in upaden, kakor zdaj, da je nosil to dolgo črno sukno; le lasje so mu osiveli v teh treh letih, nor pa je bil uže takrat. Kaj je revežu zmedlo pamet, nij vedela Reza. Da bi pa v mestu pri svojih družicah ne izgubila „časti in verjetnosti“, češ, saj nič ne ve povedati o norem Tomaži, trdila je kratko: „E kaj, Tomaž se je hudiču zapisal in ta mu je pamet zmešal!“ Ta kratek odgovor moral je zadovoljiti radovedneže.

Vse mesto je poznalo norega Tomaža, saj je bil vedno na trgu, o lepem in slabem vremenu. Kopicca otrok skakala je okolo njega in vpili so: „Tomaž, Tomaž, kam krevljaš?“ Tomaž pa je rad imel otroke; večkrat kupil je jabelk in jih metal mej mestne otročaje, da so se topli za nje dečki in deklice. To ga je veselilo, krohotal se je iz vsega grla in kričal: „Čuri, muri, ph!“

Časih zbrali so se otroci okolo njega, prosili ga, naj jim pove kako povest. Če je bil slabe volje, zapodil jih je od sebe: „Bežite, bežite, kače vas bodo, kače! Čuri, muri, ph!“ Potem pa je zbežal po trgu in se skrtil nadležnim paglavcem za pokopališčem pod sivo z mahom obrašeno skalo. Kadar pa je bil dobre volje in so ga zopet otroci prosili, naj jim pripoveduje povest, stopil je na kamen pri

vodnjaku sredi trga, razprostril roki nad otroci in jel pripovedovati:

„Nekdaj pa je živel oča in ta oča je imel dva sinu; oba je ljubil jednako. Starejši je ostal pri očetu doma, mlajši pa je šel po svetu nabirat si učenosti, in pridno je nabiral zlata zrna vednostij. Ha, ha! Tomaž je bil učen, silno učen! Učenost mu je polnila glavo, in blagovoljnost in dobrohotnost srce. Tomaž pa je bil mlad in lep, in lepa in mlada je bila Ema. Ljubila sta se, prisegla si večno zvestobo. V sladkej ljubezni mineval jima je radostno čas. Prišel pa je iz krajev tujih kragulj in odpeljal je Tomažu golobico in jo vzel soboj. Tomaž pa je bridko jokal za njo, šel je je iskat po svetu, srd in ljubezen polnila sta mu srce. Tomaž je dobil golobico v kraguljevih krempljih, pa nij mu je mogel iztrgati. Huj, to so bili žalostni časi za Tomaža, zmešala se mu je pamet . . . Hu, hu, tu v glavi pa imam sršene, sršene! . . . Čuri, muri, bežite, bežite, moje lastavice, kragulj gré, kragulj gró!“

Tomažu so se svetile oči, jokal je in si ruval lase. Mimo gredoči meščani pa so lehkotiselno dejali: „Nori Tomaž zopet otrokom pridiguje“, in šli so dalje svojo pot, po opravkih.

germanizacijo v vojaški sukni, — čas je namreč prekratek.

Pri ljudski vojski ni polja za raznarodovanje, ko bi se tudi hotelo, in četrt milijona honvedov je tudi faktum, uvaževanja vredno. Gospoda se mora privaditi na nasledke bitke pri Sadovi, če tudi počasi — biti mora.“

Arabi paša.

O tem možu, ki vodi zdaj usodo Egipta, čegar ime je hitro zaslovelo po vsej Evropi in ki vse svoje delovanje uravnava po načelu: „Egipt Egiptanom“, donašajo časniki naslednje črtice:

Ahmet Arabi je sin navadnega Fellaha (poljedelca) in narodil se je v malej vasi v vzhodu dolnjega Egipta, v deželi Charkiéh, na meji puščave. V vojsko vzeti bil je za vlade Said paše in vkupe z družimi novinci svojega nabornega okraja z rokama na skupno vrh, kakor na „paternošter“ privezanama, dopeljan svojemu polku.

Arabi je, kar se tiče vnanjega človeka, mož precejšnje velikosti, visok je namreč 1,8 metra. Kože mehke, bledežolte, kakor vsak Fellah v dolnjem Egiptu, ima pravilen obraz, visoko ploščnato čelo, velika usta, močne ustne in štirivoglato ploščnato brado. Nekateri opazajo v Arabijevem obrazu odločnost in krepkost; gotovo je to, da sta trdovratnost in neupogljivost glavni lastnosti njegovega značaja. Arabi ima tako živ spomin, da bi se v Evropi smatral izrednim, pri njegovih vojaki pa tak spomin ni nič nenavadnega.

Zdaj ima Arabijev obraz izraz, kateri si je pridobil po neprestanem prizadevanju. Vedno je za mišljen in melanholičen. Pogled iz njegovih precej lepih črnih oči izpod gostih obrvij, je jako mil, nikakor pa odkrit in prost. Če koga nagovori, mu skoraj nikdar ne gleda naravnost ali vsaj nikdar delj, nego par sekund v obraz, temveč pogleduje skrivši, ti pogledi pa nujajo nič strašnega ali divjega v sebi, marveč so vsled nekake pasivnosti celo prijetni. V govoru se redkokdaj razvname, govori, a polagoma, in kakor bi čutil utrujenost zaradi preobilnih opravil in mislij. Pri hoji drži se po konci, le glava je malo pripognjena, navadno koraka počasno, kakor bi bil preverjen, da bode čas počakal nanj. Smehlja se malo, ne smeje pa nikdar. Njegov obraz nikdar ne pové, kaj misli in čuti.

Said paši, kateremu so bili veliki in lepi ljudje po godu, dopal je tudi Arabi. Pomagal mu je naprej in imenoval ga je kmalu častnikom. Said ni imel simpatij niti za Turke niti za Čerkese, ljubši nego oboji bili so mu Arabci, kojih krotki in obrazljivi značaj mu je ugajal posebno. Said bil je tudi prvi, ki je inostranske častnike v egiptovski vojski začel nadomestovati z domačimi. Arabi bil je izmed prvih domačih častnikov in avanziral je brzo. Ne-

kega dne pa mu je kedive, ki je bil baš slabe volje nakazal batine in ga odpustil s pol plače iz vojske. Arabi, ki je znal čitati in pisati, lotil se je na vseučilišči v Kajiri znanstvenih študij.

Pod besedo znanstvo razumeva se v Kajiri slovnica, sintaksa, svete knjige in njih komentari, ki obsejajo vse mohamedanske zakone. Arabi vseh teh študij, za katere treba 20 let marljivega dela, ni dokončal, a pridobil si je toliko znanja, da je mej svojimi vrstniki v vojski, ki so večinoma nevedneži, veljal za učenjaka. Izmail paša vzeti ga je zopet v vojsko. Od teh dob spoštovali so ga vojaki mej vojaki kot pobožnega in učenega moža, njegovo življenje bilo je v resnici po mohamedanskih pojmi brez krivde. pošteno.

Arabi oženil se je v tem času z neko v palači vzgojeno hčerko El Hamid paševe dojnice in tako postal premožen. Vsi, ki so takrat ž njim občevali, zatrjujejo, da ni nikdar govoril o domovini ali svobodi, pač pa pri vsaki priliki tožil nad Turki in trinoštvom in izražal svoje antipatije proti vladujočemu plemenu. V abesinske vojski znal je uravnati tako, da se mu je izročil „transport“. Po vojski bil je v kedivovih tovarnah za sladkor v gorenjem Egiptu. Ker se je pa sprl z oskrbnikom, vrnil se je v Kajiro, kjer je vstopil zopet v vojsko in bil uže podpolkovnik.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 14. julija.

Laži-liberalizem nemških ustavkov pokazal se je zopet v **tirolskem** deželnem zboru. Na dnevnem redu je bil predlog, naj se podeli volilna pravica tudi petakarjem, ter tako izpremeni volilni red za deželni zbor. Ali „liberalci“ glasovali je proti temu svobodnostnemu ukrepu v goriškem deželnem zboru, v državnem zboru pri tretjem branji zakona o širšji volilni pravici, in „liberalci“ tirolski izpodbili so ta predlog za Tirole, češ, da bi se vsled razširjene volilne pravice pomnožilo število ultramontanskih volilcev po mestih. Ti „liberalci“ tirolski so namreč tedaj šli iz zbornice, a število ostalih poslancev ni bilo več sklepčno.

Vnanje države.

Iz **Peterburga** se poroča, da se bode v resnici nekaj poslov izločilo iz notranjega ministertva. Czarjev ukaz na senat olajšuje ministru delo ter ga odvezuje nekaterih dolžnostij. Minister od teh mal ostane le višji poveljnik žandarmerije, pravi vodja pa bode ministersk pomočnik.

Iz **Belega Grada** se poroča, da se bodo prav kmalu imenovali poročniki kraljevine srbske za dvore v Londonu, v Rimu in v Atenah. V Londonu se nastavi bojda kak ud Piročancvega kabineta.

Amerikanski „Fenijani“ imeli so nedavno v New-Yorku shod in posvetovali so se, kako bi se dala osnovati keltska zaveza v pospeševanje samovladanja **Irske**. Povabili bodo tudi Mr. Par-

nella in druge, da bi pristopili. Namerava se tudi sklicati shod vseh veljavniših irsko ameriškanskih državljanov, da bi se razpravljalo o takei zavezi po vsem svetu v prid ubozege irskega naroda.

Nad **Aleksandrijo** vihrala je uže parlamentarna, bela zastava in ž njo so Egipčani dajali Angležem na znanje, da prosijo miru in da jih je volja poravnati se ž njimi. Občno mnenje bilo je, izraženo tudi po velikih časopisih, da je namreč dovršeno angleško delo, da so Angleži vsled zadnjega bombardementa gospodje obeh aleksandrijskih pristanišč, ter da so Egipčani v Aleksandriji vpogaili vrat Angležem. Ali najnovejša poročila pripovedujejo, da so Egipčani naravnost prevarili Angleže! Res so predvčeranjim dopoldne razvili belo zastavo nad mestom, in Angleži poslali so koj lieutenanta Lambtona na brodu „Bittern“, poizvedet, kaj bi rado egiptovsko ministerstvo in s kakimi pogoji da se udá Aleksandrija. Vse je čakalo težko odgovora. Popoldne ob treh vrnil se je „Bittern“ z novico, da je vse razgovarjanje bilo zastoj in zato — dejal je lieutenant Lambton — povedal sem egiptovskim veljakom, da čez pol ure pričnemo streljati. Angležev polastila se je na to velika jeza, da so pet ur zapravili s praznimi besedami, in da je bil ta čas nastal tak vihar na morji, da bi bilo zastoj vse streljanje. Uvideli so tudi takoj, da ona bela zastava ni imela drugega namena, kot zavleči stvar in pridobiti si časa. Egiptovski ministri predlagali niso ničesa in le čakali, kdaj da bode angleški poslanec stavil svoje pogoje; zato se je poslovil Lambton. Na to so Egipčani spravili zastavo, a Angleži jeli so bombardirati fort Meks. V tem, ko so se oni zastoj razgovarjali, zapazili so Angleži z brodovja, da nekatere egiptovske čete, morda Arabi paša sam, bežijo iz Aleksandrije. Kako da je bilo včeraj, ali se je sklenil mir mej admiralom Seymourom in lokalnimi oblastmi Aleksandrije, to do zdaj ni še znano. — Dopisnik lista „Daily Telegraph“ podaje nam brzojavno to le sliko: V sredo popoldne ob petih peljal sem se v odprtem čolnu blizu do suhega, da bi videl škodo. Od forta Adšemi počenši razdejane so na bregu vse baterije in demontirani vsi kanoni. Nek Arabec povedal mi je, da je uže mej Adšemi in Aleksandrijo ubitih več sto ljudij. Jeden strel sam usmrtil je vse osebe, ki so se nahajale v fortu Midway. Kedivova palača trpela je prav veliko. Levi oddelek razrušen je do tal, vojašnice gorijo še vedno. V arabskem delu mesta vlada zmešnjava in razdejane, kajti vse bombe, ki so zgrešile forte, padle so semkaj. Ves kraj vidi se strašen; mnogo prebivalcev, baje sto, je mrtvih; vojaci leže krog in krog. Peljal sem se po tem proti fortu Pharos, kjer so razbite vse baterije. Arabec mi je dejal, da to noč skoraj nihče ni ostal v mestu, vsi prebivalci so bežali; hiš da niso oplenili. Kedive pa Derviš paša sta v Ramlehu pol ure od Aleksandrije z železnico. — Toliko angleški dopisnik. Angleški listi vsi od kraja hvalijo admirala Seymoura, da je storil tako odločen korak, češ da je ta v resnici ožbiljen, a povsem tak, kakor ga je nanesla prava potreba; ob jednem zatrjujejo, da se Anglija ne bode prevzela teh vspehov. Nemške in magjarske novine so pa vse potlačene vsled tega iznenadenja, katero jim je pripravila Anglija pred Aleksandrijo. Magjari sanjali so, da egiptovske zmešnjave omajajo Gladstonovo vlado, vzbude Bea-

Prišla je pomlad in zemlji se je zopet lice pomladilo; iz talovih tal rile so cvetlice, drevesa pa so se oblačila v zeleno obleko. Lehnj gorki vetrovi zmajevali so mlado listje v Grebenovem vrtu, da je skrivnostno šepetalo; po gredicah pa so zmajevale prve cvetice svoje glave, v veselji, da se bodo drugi dan izkazovale na svatovski mizi.

Pri malej mizici v Grebenovem vrtu sedela je popoldne domača hči Ema in podpirala malo plavolaso svojo glavico v roko in govorila pred se:

„Še jeden večer mi je torej ostati v očetovej hiši, potem pa . . . . Povsodi se delajo bogate priprave za mojo poroko, kajti oča želi sijajno obhajati ta dan. Ubogi oča! On pač ne slutí, kako je v srci njegove hčere ravno denes tesno, pusto, prazno, prazno . . . . Gorjé! Dobro vem, kaj mi teži srce. Igrala sem se z njegovo sveto ljubeznijo . . . . Vender te žrtve nijsem hotela! Odpusti mi stvarnik! Denes v jutro sem ga videla, smrtno bledega, otrokom je pridigoval in dvigal koščene svoje roke proti nebu, kakor bi hotel izprositi maščevanja . . . . blazen, blazen je!“

Nekaj časa je utihnila Ema in popravila si klobuk, potem pa je zopet pričela:

„Trudna sem! Šumenje teh krasnih ženitovanjskih oblek zdi se mi kakor glas sodnika, ki me hoče

opominati na prisego . . . . Ha, ha! kako sem neumna! Prošlo, prošlo, veseliti se hočem; kdo se bode spominal vedno prošlosti? Nazaž, nazaž podobe neprijetne! Živeti hočem in uživati življenje. — Dolgo ga nij . . . .“ in Ema pogledala je na malo svojo zlato uro ter se naslonila nazaj na stol.

„Moja Ema!“ začul se je glas za njo, prišel je nje ženin, pristav Edvin.

„Dolgo me pustiš samo . . . .“

„Ema, prišel je dan, izpolnjene so mladostne sanje! Kako blagoslavljam oni dan, ko sem te prvi-krat ugledal pri tvojej teti v glavnem mestu. Takrat si mi bila še daljna, daljna zvezda, po katerej sem hrepenel; zdaj pa je izpolnjeno to hrepenenje, največjo srečo sem doživel, moja Ema! — Kaj ti je, ti si videti otožna? O vem, nerada se ločiš od očeta, — jaz ti bodem oča, soprog . . . vse, ti moje življenje!“ in strastno jo je pritisnil na se.

„Idiva!“ pošepnila je Ema in se oklenila ženinove roke.

Bilo se je uže zmračilo; tiho je bilo vse na okolo, le stopinje mladih zaročencev so dramile mir. Šla sta proti hiši, a najedenkrat obstal je Edvin, pripognil se in udaril s palico po grmovji.

„Kaj je?“ vprašala je začudeno Ema in se boječe pritiskala k Edvinu.

„Gad je tičal pod vejami,“ odgovoril je hladno Edvin in šla sta dalje.

„Ne boj se in boji vesela,“ povzel je zopet Edvin in stiskal k sebi nevesto.

„O, saj se ne bojim, ker vem, da me ti ljubiš. Ah, Edvin, in jaz te ljubim iz vse duše!“ šepetala je Ema.

„Čuri, muri, kragulj gre, kragulj gre, ho, ho!“ začul se je v tem hipu iz gošče na vrtu oduren glas in skozi grmovje se je zasvetilo dvoje oči norega Tomaža.

Ema se je stresla, začuvši ta glas.

„Idiva k očetu, bojim se tega človeka!“ dejala je trepetajočim glasom Ema.

Edvin čudil se je, kako se more kdo bati Tomaža, ki nikomur še nij storil žalega.

Šla sta z vrta. Edvin spremil je svojo nevesto v hišo nje ožeta.

Drugo jutro bilo je vse mesto zbrano na trgu. Denes poroči se pristav Edvin s krasno Grebenovo Emo. Prišel je na trg tudi nori Tomaž. Vstopil se je pred cerkev na kamen. Ko so šli svatje mimo njega, jel je glasno vpiti:

„Jaz pa bodem potrgal zvezde z neba in jih prišil s solničnimi žarki nevesti na svatovsko obleko

consfieldovo vnanjo politiko ter tako Magiarom pomorejo, razširiti njihovo hegemonijo na Balkan in potegniti jim oblast do Salonika. Dunajski Bismarkovci pa so se veselili, da dobi Nemčija „irredentne“ sinove nemške v Avstriji. Vse te krasne sanje nemške in magjarske pa je pogazil Gladstone in kar jim je najhujše, Avstrijsko-Ogerska in Nemčija smatrata angleško delo popolnem pravilnim. Omeniti pa je, da je Nemčija dovolj intrigirala v egiptovskem vprašanju ter sultana odgovarjala od konference in nedavno še so Bismarkovi novinarji pripovedovali ponosno, da knez Bismark vse niti drži v svojej roki. Zdaj pa objektivni nemški listi ne morejo drugače, nego potrditi, da je tokneza Bismarka prvi diplomatiški polom v snovanju velikih kombinacij za nemško-ogersko politiko po sijajnih vseh izza leta 1866.

Srbski cerkveni kongres se tudi letos ne bo še sklical. „Stroški zá-nj se nijso še vplačali in kongresov odbor nij utegnil ali mogel rešiti vseh predlog to leto“. To so razlogi. Ali znano je, da se ti razlogi pogrevajo redno leto za letom zdaj uže četrtrič. Vsakdo pa lahko vidi, da so basi taki izgovori: stroške za kongres bi uže plačale občine, če bi se resno delalo na to — predloge o zakonih pa bi se tudi dale rešiti izza 1878. leta sem, torej v štirih letih. Vse kaže, da se zdajnji srbski patrijarh še vedno upira proti avtonomiji svojega naroda in se v teh razmerah kongres pač nikoli sešel ne bude.

Domače stvari.

— (Gospod profesor Louis Legér,) ki si je ogledal vse znamenitosti Ljubljane in se posebno pohvalno izrazil o našem, glede starinskih stvari posebno bogatem in zanimljivem muzeji, odpeljal se je denes dopoldne z brzovlakom v Zagreb, a obljubil, da pride k letu, če možno, na dije časa zopet v Ljubljano, ker bi rad pregledal rotovski arhiv, ki hrani važne listine iz časov francoske okupacije. Temu, kakor odličnemu tako simpatičnemu gostu na čast improviziral se je sinoč na vrtu čitalnične restavracije pevsk večer, ki je v vsacem oziru izvršil se prav dobro. Zbralo se je 16 pevcev čitalničnih, o katerih se sme reči: „Malo nas je, a smo ljudi,“ bile so namreč zastopane najboljše moči in toliko občinstva, da bi ga g. Tinčetu v enakem številu želeli vsak dan. Vsi zbori in četverospeli prednašali so se uprav dovršeno, in če povemo, da je g. Meden pel Nedvedovo „Popotnik“, vkupe s Puciharjem Ipavčevno „Domovino“ in z Nolijem in Valento četverospel „Tičica“, da smo vrhu tega čuli še dva izvrstna četverospela, bode nam vsakdo rad veroval, da smo ta večer imeli nenavaden užitek na pevskem polji. Gospod Legér, ki je s Hrvatom hrvatski, s Čehi česki, z Rusom ruski in vse to neobičajno čisto in s pravilnim naglasom govoril, razvnel je naše pevce tako, da so v petji kar tekmovali, kako bi mu pokazali lepoto naših pesnij, in kaj tacega prigodi se redko. Mej petjem oglašil se dr. Zarnik in nazdravi g. Legéru, ki je jedini mej

— Tomažu pa bodo vsi zavidali nevesto! Čuri, muri, ho, ho! — Zdaj pa si jih bom ohladil, ohladil vroče možgane, — le veselite se jih ribe. Čuri, mari, ph!“ in Tomaž zbežal je po trgu in grozno kričal.

A kdo se je v mestu brigal za ta grd krik. Veselje kraljevalo je ves dan po mestu, veselje zvečer v Grebenovej hiši. Prav nič ga nij motilo, tudi novica ne, katero je prinesel proti večeru stari cerkovník v svatovsko sobo, da so iz Mrzlega jezera izvlekli norega Tomaža. Le nevesta bila je bleđa in se plašno stisnila, čuvša to vest, k ženinu in dejala:

„Kaj ne da, Edvin, Tomaž je bil nor in nihče ne vé, kaj mu je zmešalo pamet?“ vprašala je nevesta svojega ženina.

„Pusti norca in bodi vesela!“

Godci zagodli so veselo polko in zavrtili so se plesalci po svetlem parketu. Vse je bilo veselo.

Drugo jutro pokopali so norega Tomaža pod kostanj na pokopališču. Meščani so ga kmalu pozabili, le stari grobokop je pripovedoval, da vidi večkrat o trdem mraku na grobu norega Tomaža klečéčo gosposko žensko.

Ali je bila ljubezen ali usmiljenje?

Romani zmožen vseh slovanskih jezikov, ter na po ministru Jules Simonu ustanovljenej stolici uči slovanske jezike, katerih potreba je uže tako splošna, da ima g. Legér mej svojimi slušatelji 12 častnikov francoskega generalnega štaba, ki se uče ruski. Videli smo do zdaj, pravi govornik, mnogokrat ruske profesorje pri nas, a nikdar nobeden nij znal drugega nego ruski. Zdaj pa nas obišče Francoz in govori vse slovanske jezike in to v tako dovršenej meri. Naj živi mnoga leta. Ta napitnica bila je navdušeno vzprijeta in pevci zapeli so znano „Živi, živi, živi, živi do neba!“ Gospod Legér je vidno ganjen zahvalil se za napitnico v prav lepem srbsko-hrvatskem govoru, spominaje se mej drugimi tudi na okupacijo, katera, dasi se je godila za silnega Napoleona, vender še živi v dobrem spominu mej narodom, napil mestnemu županu g. Grasselliju in slovenskemu narodu. (Živio!) — Kot tretji govornik poprijel je besedo gosp. dr. Vošnjak in napil francoskemu narodu, kot boritelju za svobodo, za uzvišene misli in ideale. Potem napil je g. župan Grasselli mestu Parizu, ki da obhaja jutri veliko narodno slavnost; prišle so na to še tri napitnice v francoskem jeziku, namreč dr. Zarnika, prof. Legéra in F. Železnikarja, vse jako živahno in živoklici vzprejete. S tem je bila vrsta govorov končana, veselica pa je trajala še dalje do polunoči. — Gosp. Legéru kličemo iz srca: Srečen pot, na svidenje!

— (Ustna matura) na ljubljanskej realki vršila se je pod vodstvom c. kr. dež. šolskega nadzornika g. Jakoba Smoleja dné 12. in 13. julija. Delalo jo je 13 abiturijentov, mej temi 4 Slovenci. Jeden dijak je maturo prebil z odliko, jeden je pal na jedno leto, jeden jo sme iz jednega predmeta ponavljati čez dva meseca, drugi so bili za zrele spoznani. — Matura na gimnaziji prične se v ponedeljek 17. dan t. m.

— („Gregorčičevim kritikom.“) Pod tem naslovom tiska se mala brošurica, katera pride v „Narodnej Tiskarni“ prihodnji teden na svetlo.

— (Pohlevno vprašanje.) Od več strani prihajajo nam pritožbe, da vodstvo c. kr. cigarske tovarne v Ljubljani ne sprejema delavek k blagajnici za bolne („v bolno kaso“), in tudi tacihi ne, ki uže 6 do 8 tednov delajo v fabriki. Skoraj polovica v tovarni delujočih delavek nij vpisanih v „bolno kaso“. Gotovo bi vsaka rada vplačevala nekoliko krajcarjev, da bi si s tem zagotovila zdravnika in zdravila zastonj. Tako se pa zgodi n. pr., da zbolji za Golovcem „cigararica“ in leži 14 dnij kozava, a niti jednega zdravnika nij videti.

— (Razstavil) bode jutri v soboto in potem v nedeljo naš narodni someščan g. Oroslav Dolenc, v svojej hiši v gledališnih ulicah, krasne voščene izdelke, ki so namenjeni za razstavo v Trstu. Vstop je vsakemu prost. Kdor hoče kaj darovati za „Narodni Dom“, temu je na razpolaganje v ta namen nastavljeni škrabec.

— (Prostovoljno gasilno društvo na Vrhniki,) katero se je dozdej delalo, kakor da bi bilo nemško, dobi v kratkem drug obraz. V društvenih pravilih utemeljeno dovoljno število gasilcev sestavilo je prošnjo do načelnika društvenega, naj se kliče občni zbor za novo volitev društvenega vodstva in z uvedenjem slovenskega kot poveljniškega jezika na dnevnem redu. Upamo, da se previdni zdanji načelnik tega društva obotavljal ne bode, sklicati tak zbor. Na drugej strani pa se tudi nadejamo in priporočamo, naj se volijo v načelnništvo zmerni in narodni možje, ki društva ne bodo zapeljavali v nemčursko kričanje in demonstriranje, — in uvéde naj se domači slovenski jezik v upravo, da se ne bodo več na pogoriščih jeziki mešali, kot njega dni krog babilonskega stolpa!

— (Razpisane učiteljske službe:) Na jednorazrednici v Kranskej Gori, plača 450 gld. in stanovanje. Na dvorazrednici na Dobravi pri Kropi, plača 400 gold. in stanovanje. Prošnje za vsako teh služeb do 15. avgusta. — V litijskem okraji: Na trirazrednej ljudskejšoli v Zagorji služba tretjega učitelja s 400 gold. na leto in stanovanjem. Na jednorazrednici v Žalni s 450 gold. in

stanovanjem. Na trirazrednici v Višnjeji Gori služba drugega učitelja s 500 gold. Na jednorazrednici v Polici s 400 gold. in stanovanjem. Prošnje do konca t. m.

— (Prošnje za ravnopravnost slovenščine) na državni zbor podpisale in odposlale so naslednje občine v okraji konjiškem na Štajerskem: Ogovec, Bezina, Bezovica, Dolič, Tolsti Vrh, Grušovje, Kozjak, Laze, Padeški Vrh, Paka, Zbelovo, Zreče, Sv. Jarnej, Sv. Jungerta, Skomri, Stranice, Tepina, Vrhole.

— (Spremembe v lavantinskej škofiji.) Provizor v Mahrenbergu je g. A. Potočnik, kot kaplani nameščeni so gg. J. Črnko v Jarenini, M. Goršič v Vitanji, J. Cvetko v Reichenburgu II., Jož. Kotnik v Skalajah II., Marko Črnko pri sv. Barbari v Slov. Goricah, pl. Pol v Pookvi, novomašnik J. Meško v Starem Trgu, K. Terjašek pri sv. Martinu na Paki.

— (Gosp. Rendič,) slavni hrvatski kipar, je izpostavil v soboto v borznej dvorani v Trstu devet doprskih podob in sicer družino našega velečastitega rojaka g. Josipa Gorupa v Trstu. Podobe so krasni umetni izdelki, da se jim vsak ogle dovalec čudi. Namenjene so za velik basrelif, kateri postavi g. Gorup za spomenik na grob svoje pre-rano umrle soproge na pokopališču na Reki.

„Edinost“.

— („Krivi prerok“) zanimal je večeraj, kakor uže prejšnje dni vse občinstvo ljubljansko. Po kavarnah in gostilnicah trgali so se za „Slovenski Narod“ in povsod se je vprašalo, je li istina, da je „krivi prerok“ odšel v Trst, kajti sinoč pričakovalo se je, da se nemiri povrnó, ker je mnogo prebivalcev sv. Jakoba fare zvedelo, da se je Sunčič vrnil iz Medvod, in bi se rad znosil nad njim. Naš poročevalec obiskal je tudi nekoliko gostilnic, kjer se shajajo navadni ljudje in tam bil je govor le o „krivem preroku!“ Nekateri so trdili, da je Sunčič, katerega smatrajo vsi za ponesrečenega, ker lenega, krojača, le „kunšten“ človek, da zna oznanovati novo vero, a drugi, in teh je bila povsod velika večina, bili so mnenja, da je Sunčič navaden slepar, ki se izogiba igle in ima jedini smoter, dobro živeti brez dela. Poudarjalo se je, da človek, ki je jedva zlezal iz ljudske šole, ne more znati več, kot duhovniki, ki so se učili 16 let. Prepira bilo je povsod dovolj. Bili so tudi nekateri navzočni, ki so osobno občevali s „krivim prerokom“, ki jih je napeljeval k novejši božjeji veri. Pravil jim je, da Mati božja nij sveta, da nij treba moliti angeljskega češčenja, da nij ne vic, ne pekla, nego da so nebesa vrejena tako kakor gledališča. Najboljši sedé na odru, njim primeroma jednaki po ložah, dobri na sedežih parterja, srednji stoje v parterji, slabejši pridejo na galerijo in kar je jako slabih, v gledališčni predprostor, vsi pa ostanejo pod streho. Vnanjim bode sicer nekoliko mraz, pa to je kazen, Bog da neče kaznovati ostreje. Tako učil je „krivi prerok“. Slušateljem krivega preroka zdélo se je čudno, da se je on jedini v Ljubljani vpisal za brezverca in vender prodaje sv. pismo, vender nijso tega razmišljali globeje. Poučevanje krivega preroka v občé nij imelo vspeha, samo jedno žensko z imenom O m a h e n (nomen est omen) si je pridobil, katera je z veliko gorečnostjo pridigovala novo vero, se ve da ad verbum, brez nobenega razuma. Posebno naglašal je „krivi prerok“ to, da vera, katero uči on, je vera dobroteljnosti in vsak, ki pristopi k tej veri, dobode iz verske zaloge, katera se ima ustanoviti, podpore, kolikor je bode potreboval. Sunčič je tudi učil: Mi v našej veri ne pobiramo, nego samo delimo! Naše večerajšnje poročilo, ki obseza vse, kar smo poizvedeli prvi hip, treba deloma dopolniti deloma popraviti. Da pričnemo s popravami, povedati nam je, da Ignacij Sunčič alias „krivi prerok“ rojen je v Igelndorfu v ljutomerskem okraji na spodnjem Štajerskem, da se je pri mestnem magistratu oglašil kot agent, ki je še vpisan za brambovca mej vojaki — ne katoliške vere — nego c. k. avstrijske armade. Kakor je iz policijskega poročila razvidno, nij Sunčič pričel s pridigovanjem, ampak neki direktor angleške „Bibelgesellschaft“ z Dunaja, Eduard

Millwart, ki je imel 25. junija t. l. zvečer v stanovanju „krivega preroka“ svoj prvi govor, pri katerem prečital se je nek evangelij ter potem razlagal evangelij iz novega testamenta. Poslušalcev ni bilo mnogo, po avtentičnih virih samo 18. Millwarth predaval je nemški. Predavanje nadaljeval je potem Sunčič sam in imel večidel dovolj poslušalcev. 2. julija prišel je zvečer tudi g. mag. svetnik Perona, a ne poslušat nove vere, nego da je razpustil skupščino, ker ni bila postavno naznanjena. To je bil povod, da je Sunčič izginil iz Ljubljane, kajti g. Perona je objavil prestopke postave državnemu pravdnistvu, da proti Sunčiču postopa kazensko. Ko je bil poklican Sunčič včeraj k Peroni na rotovž in mu je ta opomnil, da za njegovo vero v Ljubljani in sploh na Kranjskem ni tal, da ima mestni magistrat pre malo stražnikov, da bi varovali Sunčiča ali oskrbovali mu častno stražo, da je sam lahko prevedel iz predvčerajšnjih dogodkov pred svojim stanovanjem, kako razkačeno je prebivalstvo, odgovoril je Sunčič: „Veste, ko bi me ubili v kakem zboru, ko razlagam svojo vero, rad umrjem, a na ulicah se pa ne dam ubiti!“ Na kolodvoru izjavil je stražniku, ki ga je spremljal do vagona: „Jaz grem v Trst, a ostanem tam le toliko časa, da mine razstava in prodam kaj sv. pisem, potem pa se vrnem zopet v Ljubljano. Tedaj na svidenje.“ Opomniti je še končno, da je imel Sunčič res dovoljenje, prodajati sv. pismo od ministerstva notranjih zadev, a to dovoljenje preklicalo se je včeraj, ker Sunčič ni prodajal tacihi knjig, za katero je imel dovoljenje. Dovoljenje je tudi podpisal nadškof dunajski dr. Gangelbauer, a to le za stari testament, kateri je imel Sunčič v popolnem korektni rimsko-katoliške prestavi v nemškem jeziku, — ne pa za novi nemški po Lutrovej bibliji prestavljeni testament, kateri je Sunčič najbolj silil, se ve da brez vspeha pri slovenskem narodu. Jako čudno, če hoče „Bibelgesellschaft“ z nemškimi knjigami pri nas kaj doseči. To se pravi mlatiti prazno slamo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 13. julija. Denes ob 2. uri popoldne razglasila se je razsodba državnega sodišča v pravi kranjske dežele proti erarju zaradi stroškov o prilikah kužnih boleznij. Erar je obsojen, da mora vrniti kranjske deželi 93.889 gl. 64 1/2 kr. s 6% obresti od 1. novembra 1881. leta. (Za srečni vspeh gre vsa hvala zastopniku kranjske dežele, našemu rojaku advokatu dru. Chrobotu na Dunaji. Ur.)

Pariz 14. julija. Popolno sporazumljenje mej Francosko in Angleško traje še dalje. Dogodki v Aleksandriji niso nikakor ohladili razmer med obema vladama. Egipčevsko vprašanje bode se naposled rešilo v soglasji Francoske in Anglije. Zastopnik Nemčije v Carigradu dobil je napotek zaradi identične note. Konferenca snide se tam (v Carigradu) brž ko ne denes. V Aleksandriji zaostalim Francozom posrečilo se je ubežati.

Aleksandrija 13. julija. (Zjutraj.) Palačo Raseltin zaselo je 700 pomorskih vojakov. Nasproti ležečih šest baterij se je zabilo (ver-

nagelt). Mesto še vedno gori. Kedive je v varnosti v palači.

London 14. julija. Oficijelen telegram iz Sueza na admiraliteto dne 13. julija poroča: Promet v sueškem kanalu prost.

Aleksandrija 14. julija ob 8 3/4 uri zvečer. (Reuterjevo poročilo). Odkar so se izkrcali pomorski vojaki, čuje se puškaranje po mestu. Kedive in Derviš paša sta baje na krovu ladije (katere?).

Petrograd 13. julija. Poročilo „Golos“: Poštni vlak z 217 potovalci se je ponesrečil mej Črnim in Bastijevem. Osem vagonov podsutih, 39 ljudi ranjenih, drugi mrtvi.

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
10. julija	Ob 7. uri zjutraj	731.10 mm.	+ 22.0°C	slaboten jugozahod	deloma jasno	32.50 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	731.89 mm.	+ 20.0°C	slaboten vzhod	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	733.94 mm.	+ 13.6°C	slaboten gorenjec	oblačno	
11. julija	ob 7. uri zjutraj	736.32 mm.	+ 10.6°C	slaboten vzhod	jasno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	734.22 mm.	+ 20.9°C	slaboten vzhod	jasno	
	ob 9. uri zvečer	733.78 mm.	+ 16.6°C	slaboten vzhod	jasno	
12. julija	ob 7. uri zjutraj	731.12 mm.	+ 14.2°C	slabotna burja	deloma jasno	7.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	728.06 mm.	+ 18.6°C	slaboten jugozahod	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	729.25 mm.	+ 13.8°C	slaboten zahod	oblačno	
13. julija	ob 7. uri zjutraj	732.29 mm.	+ 14.8°C	slaboten vzhod brezvetrije	jasno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	732.88 mm.	+ 22.4°C	slaboten vzhod	jasno	
	ob 7. uri zvečer	735.02 mm.	+ 16.4°C	slaboten vzhod	jasno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je povsod, toda precej enakomerno pal, tako, da je bil razloček mej maksimum in minimum le neznamen. Vetrovi so postali za spoznanje močnejši, sploh so bili pa zelo spremenljivi. Temperatura je bila precej spremenljiva, sploh je pa za spoznanje pala, tako, da je stala skoraj povsod pod normalom; tudi tu ni bil razloček mej maksimum in minimum velik. Nebo je bilo zelo spremenljivo, sploh pa vendar največkrat jasno; vreme je bilo precej nestanovitno, dostikrat mrzlo in deževno.

Umri so v Ljubljani:

11. julija: Franciška Kotnik, hišna posestnica, 57 let, Križevniški trg št. 7, za srčno napako. — Josipina Volč, mašinskega snažiča soproga, 56 let, Dunajska cesta št. 7, za metrocarcinomom.

V deželni bolnici:

10. julija: Fran Strle, delavčev sin, 18 mesecev, za jetiko.

11. julija: Anton Jenko, gostač, 58 let, za arthritisa deformans.

Dunajska borza

dné 14. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gl. —	kr
Srebrna renta	77	80
Zlata renta	94	90
1860 državno posojilo	131	25
Akcije narodne banke	824	—
Kreditne akcije	317	25
London	120	80
Srebro	—	—

Napol.	9	58 1/2
C. kr. cekini	5	69
Državne marke	59	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	120
Državne srečke iz l. 1864	100	172
4% avstr. zlata renta, davka prosta	—	94
Ogrska zlata renta 6%	—	119
— 4%	—	88
— papirna renta 5%	—	86
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	113
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	120
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	99
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	105
Kreditne srečke	100 gl.	176
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	123
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	—	223

Zahvala.

Za obilne dokaze srčnega sočutja o nepričakovanej smrti naše nepozabljive hčerke

Kornelije,

za mnogobrojne prekrasne vence, katere je dolga vrsta belo oblečenih deklic na gomilo nesla, kakor tudi za obilno spremstvo k pogrebu, izrekava vsem sorodnikom, prijateljem in znancem iz ginenga srca najtoplejšo zahvalo.

V Vipavi, dné 11. julija 1882.

Jurij in Lidvina Adlešič,
starši.

(458)

Zahvala.

Za od vseh strani nam izkazano prisrčno sočutje o pretresljivo naglej izgubi naše preljubljene matere, oziroma mačehe, tašče in stare matere, gospe

Frančiške Kotnik, roj. Zupaneg,

za mnoge vence, poklonjene dragej pokojnej in za mnogobrojno udeležitev spreveda v Ljubljani in na Vrhniki, izražamo s tem najtoplejšo svojo zahvalo.

Posebno pa nas vežejo čutila, izrekati hvalo gospodom pevcem, članom sl. gasilnega društva in onim gospodm pa gospodom, ki so pokojno poleg mrtvaškega voza spremljali k zadnjemu počitku.

V Ljubljani, v 14. dan julija 1882.

(461)

Globoko žalujoči ostali.

Bilard,

jako dobro ohranjen, z vso opravo vred, se zaradi pomanjkanja prostora ceno proda. — Natančneje o tem pové

Fran Arko

(455—2)

v Dolenjem Logatci.

Oglas.

Po znižanej ceni se dobivajo (247—4)

Slomšekovi zbrani spisi

pri g. izdatelju Mih. Lendovšek-u v Ptuj (Pettau) in sicer: I. Pesni po 50 kr., II. Basni in III. Životopisi pa po 70 kr.

Pri istem oddajejo se tudi

Val. Orožnovi spisi, po 40 kr. broš. izvod.

Tuji:

12. julija.

Pri Slom: Roljni z Dunaja. — Smidt iz Reke.
Pri Malici: Novak iz Trsta. — Natanski z Dunaja. — Stern iz Gorice.
Pri avstrijskem cesarji: Ulrich z Gorenjskega.

Hiša se proda,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obsežajočim vrtom, na opekarskej cesti v Trnovskem predmestji št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

Janez Turšič.

(388—10)

Malinovec

najboljše vrste

v steklenicah po 1100 gramov gl. 1 in po 400 gramov 40 kr.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—1)

Pogrebna ustanov

Frana Doberleta v Ljubljani

priporoča svoje takozvane

imitirane rakve od kovin.

Izdelane so iz lesa v jako lepej obliki in solidno, slične so po metalni barvi z bogatim vkusnim lišpom od bronu pravim rakvam od kovin popolnem in so ravno tako cene, kakor do zdaj navadne lesene rakve.

Na telegrafično naročilo z naznanjeno dolgotno mero pošiljajo se takoj na vse železniške postaje.

Ustanov deva na prost oder in pokopava, ono tudi oskrbi sijajno dekoriranje in pogrebe v in zunaj Ljubljane, kakor tudi oskrbljuje vence in trakove z napisi, naposled tudi transport mrličev na vse kraje to in inozemstva in se priporoča v ceno oskrbovanje. (701—31)